Ч. 227. Второк 22 (9) жовтня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Угодові предложеня.

Закон про вино. Біржа. Так само мають обидва правительства запобігати фальшованю рільних плодів і тих, що служать рільному господарству. Угорщина зобовязала ся приміни ти до закона австрийского (з дня 12/4 1897) що до торговлї вином, а з австр. боку признано токайскому вину охорону доказу місцевого походженя відповідно постановам торгового договору Австро-Угорщини з Нїмеччиною. Також і що до біржевого обороту австрийский закон є строгійший, як угорский, з чого виходять нездорові відносини при обороті плодів рільного господарства.

Суд розємний є важною новостию, і має усувати всякі н порозуміня в справах господарских і фінансових, в котрих не повело ся безпосередно дійти до згоди.

Компетенциї розємного суду мають підлягати крім немногих случаїв, усталених в формі такси, всї ріжницї поглядів, які могли би виринути при інтерпретациї умови що до управильненя обопільних взаємин в господарских оборотах або що до умови оречень цлової тарифи. Заключуванє і виповіданє господарских договорів з заграницею справи обороту худобою і полїциї ветеринарийної не належать до розємного суду. Суд розємний буде також рішати спори що до бльокової ренти, а також що до умови, якою Угорщина обовязана причиняти ся до спільних тягарів державних, загального довгу державного.

Кожда держава монархії іменує до сего суду по 4 сталих судиїв розємних, а в них визначає в кождім случаю двох, котрі мають справувати чинність судиїв. Предсїдатель буде вибираний із сталої лїсти, зложеної тим способом: австр. правительство визначить з найвисших судових кругів Угорщини, а навпаки угор. правительство з найвисших кругів судових Австриї по пять личностий; австр. правительство вибирає зпоміж 5 судиїв визначених Уграми, а угор. правительство з між 5 визначених Австриєю — по двох судиїв. Ся чвірка творить сталу лїсту, з котрої вильосовує ся предсїдателя. Вирок сего суду, котрого спосіб дїланя буде опредїлений окремим згідно уложеним реґуляміном, є наконечний і не допускає відклику.

Рентовий бльок має найбільше значінє з постанов фінансових, котрі відносять ся до угор. бльоку держ. довгів. Тепер дійшло до порозуміня що до процент. стопи, після котрої мала бути скапіталїзована угорска участь в тягарах загального держ. довгу і що до конверсиї без згоди Угорщини. Угорщина протягом 22 лїт по конверсиї угорского бльоку обовязана заступити участь в опроцентованю зворотом капіталу. Наслїдком сего порозуміня відпадає вельми для Австриї важне право спору Угорщини проти самостійної конверсиї „угорского бльоку“, а крім того Австрия має кождого часу право конвертувати 4·2 проц. ренту і в такім случаю не послїдує зменшенє участи Угорщини в процентових оплатах, але ощадність припадає цїлковито Австриї.

Важне є порозуміне що до усуненя подвійного оподаткованя підприємств, котрі дїлають в обох державах монархії і що до управильненя справи безпосередних податків. Є се новеля до закона з 28/7 1871 і 11/8 1873. Найважнїйшою новостию є точне опредїленє понятя складів, які підлягають оподаткованю.

В будучинї будуть оподатковані лише фабричні склади і контори продажи, а т. зв. склади взорів і комісийні будуть вільні від податків, відповідно виразним домаганям австр. промислу. Се є справедшне полїпшенє правного стану. Дальші постанови відносять ся до усуненя подвійного оподаткованя службових і пенсийних поборів. На останку управильнено подїл податків в угорских товариствах акцийних морскої і річної плавби на основі норм для Ду-

Бурлака.

(З болгарского — Петка Тодорова).

Ще нинї, коли ранний вітер подує, а яснїючі звізди одна по другій погаснуть, роздаєсь ся здалека з поля солодкий звук сопілки, чим раз сильнїйший стає єї голос і розпливає ся сумовито по спячім селї. Нїмо довкола, всьо прислухує ся звукам піснї, що поволи гомонить в ранній мрацї. Мовби здрігаючи ся в послїдній дрімоті шелестить листє, шепчуть трави: они в хорі повтаряють старі, понурі слова піснї.

При погаслих огнищах сидять в комнатах при кужелях хлопцї і дївчата, утомлені протирають тяжкі повіки. Один з них встає і поглядаючи на блїде небо, каже: Чуєте Бойкову сопілку?

І всї прислухують ся чарівній піснї, опускають сумно голови і відкладають роботу з рук.

— Ходїть, вже свитає — напоминає одна з дївчат. І мовчки виходять на двір. На небі появляє ся зоря. Селяни ходять поважно з лїхтарнями в руках по стайнях, на крутих дорогах починають скрипіти перші вози, череди овець ідуть на луки, а в розбудженім селї замовкає пісня.

Ясно підмимає ся сонце понад неботичні вершки гір, немов би хотїло кинути погляд на рівне подвіре Койки. І Койка піднимає ся з постели, протирає своє поморщене, зівяле лице та іде рівнодушно до роботи. Похилена від тяжких журб і працї виходить на подвіре. Она забула.

Забула свою ясну, веселу молодість.

* * *

Бойко хоче покинути хату, братів, село. Гет, аби нїколи не вернути ся, аби нїчого більше не чути, не чути тих спорів і сварнї. Він встидає ся показати ся людям на очи. О нїчо, цїлком о нїчо его братя вічно сварять ся. Що собі люди не оповідають! Один сїяв, о всї хотять збирати. Немов би не могли разом під одним дахом жити, при однім огнищи з жінками і дїтьми. Всїм в очах стара хата і хотїли найстаршого брата викинути на улицю. Землю подїлили на чотири части, а коли орали, то один заорював задалеко, другий пересував граничний стовп і так старали ся всї один другому шкодити, один другого використати. А жінки? Волосе виривали собі взаїмно з зависти. Хату просто обрабували. Одна забрала котел, друга жолоб, коновід, що лиш котра могла захопити, забирала. Брат Стоян, найстарший з них, що хотїв завести лад, піднїс навіть вчера руку на свою сестру; і она забрала із стайнї молодого бика.

— Позволь їм дїлити ся, позволь їм робити, що хочуть — каже Бойко — зморщивши чоло і махнувши недбало рукою та пігнав бики. Він вибирав ся в дорогу, аби дїгнати других фірманів і хотїв пійти в сьвіт, куди очи понесуть.

Ще лежав золотавий серпанок зорі над сонними полями, легкий подув вітру розвіяв останки нічної мраки і легкі ранні тїни блукали по цьвітистих луках. Чумак випрямив ся і розглянув ся свобідно довкола. Колосе нив филює в раннім сонци, стрясає з себе срібні каплї роси, в котрих відбивають ся перші проміні сонця. Яснїючі як перли цьвіти отвирають свої нїжні листки, а довкола цвитучих дерев гудить рій пчіл і мух. Тут чути спів жайворонка, там біжить куропатва по поли, з полудня летить одна громада журавлїв за другою. І молодий день з своїм здержуваним гамором будить всьо довкола і кличе до роботи.

Не лише задля землї і майна жиє чоловік на тім сьвітї. Але їм розходить ся лиш о те і они сварять ся мов тї ледачі цигани. Так воркотить Бойко, ідучи полем і обернувши ся до села.

А там далеко за вершками Балкану робить ся чим раз яснїйший день, а сонце своїми золотими промінями золотить вершки неботичних гір на всходї. Бойко звернув з дороги в бік, повів воли вздовж узбіча тїнистої гори, попід котрою шумів гірский потік, виглядав декуди як зеркало і губив ся в глубинї під густими корчами.

Засумований поглянув на поле положене напротив і станув мов вкопаний: Посеред поля его брата стояла гола женщина, обернена на всхід сонця. Єї волосе було розпущене і окривало гарні плечі, руки схрестила на високих грудях і дрожачими устами шептала здаєсь ся якісь чари.

Бойко не вірив власним очам. — Сестро! — вирвало ся з его уст.

Чарівниця нагле обернула ся, вирвала

найского Товариства пароплавби. Сї норми змінено о стілько, що відпадає участь угорск. адміністрациї скарбової в податках на заграничних областях лінії.

Про рентовий податок не містить угода окремого закона, але буде заключена обидвома правительствами у власнім обсягу ділання на основі загальної повновласти випливаючої з §. 285 закона про особисті податки.

Банкова справа не є вправдї предметом теперішних предлог правительственних, але правительства уже порозуміли ся що до тих фінансових справ, які відносять ся до австр.-угор. банку і квоти. Обидва правительства вважають спільним інтересом розпочати з австр.-угор. банком переговори о продовженє банкового привілею, що кінчить ся в 1910 р. По переведеню тих переговорів будуть оба парляменти рішати справу дальшої спільности банкової на основі правит. предлог. Але позаяк цлова спільність має тревати до 1917 р., отже оба правительства мають прикладати ся на случай, колиб банковий привілей мав скінчити ся 1910 р.

В тім случаю мають бути обопільні державно-фінансові сьвідченя, отже передовсїм уділи в спільних видатках і видаток на угорск. державн. довг, відтак данини обидвох держав управильнені договором (се тикає ся передовсїм посередних податків звязаних з промисловою витворчостию) обчислені і оплачені після вартости золотої корони усталеної законом з 1902 р. Сю справу мали би вже тепер рішити обидва парляменти. Тим способом поставлено банкову справу зовсїм ясно, що й було конечно.

Справу приниманя вплат готівкою відрочено до часу уставленя банкової справи і нормальних відносин на межинародній грошевій торговиці.

Кавцийна спосібність державних паперів і щадниць. На случай продовженя привілею до 1917 р., чим була би обезпечена одностайність грошевого руху до того часу, був би союз господарский обох держав в такім обсягу контрактово управильнений, що уможливляв би кавцийну спосібність на час триваня угоди до 1917 р. в усїх галузях державної адмінїстрациї і в судовім поступованю угорским паперам державним з виїмком будучих позичок преміових, а то в цїли узисканя гроший так щадницями, як ріжними товариствами обезпечень, о скілько розходить ся о вклади звязані з пупілярною безпечностию. Се трактованє угорских держав. паперів звязане з їх нотованєм на австр. біржі, на що позваляє мінїстер скарбу з правом взаїмности в Угорщинї, для цїнних австр. паперів. Входить се в житє рівночасно з умовою о господарских відносинах в Угорщинї, але з днем цїсар. санкциї для закона о продовженю банкового привілею.

Для управильненя квоти будуть вибрані квотові депутациї, а колиб се не повело ся до 4 тиждвїв осягнути, предложать правительства обом парляментам начерк закона з підвисшенєм угор. квоти о 2%, отже будуче відношенє було би 63·6 : 36·4, а для Австриї означало би се протягом десятилїтя 50 мілїонів зиску.

Новинки.

Львів, дня 21-го жовтня 1907.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував в етатї львівскої Дирекциї полїциї ad personam офіцияла Александра Кострженского ад'юнктом урядів помічничих і канцелїста Івана Онишкевича офіцийлом.

— **Розбишацтво в Галичинї.** Гостинець, що веде з Коросна через Дуклю на Угорщину, став ся від якогось часу видовищем нападів, які управляють ріжні драбуги. Нападам сприяє гориста околиця і близькість лїсів. Недавно якісь аматори чужої власности напали на дукляньского адвоката дра Міллера, котрий від грабежи та побитя уратував ся лише тим, що сказав, немов їде яко лїкар до хорої селянки. Зато візника напастники так сильно побили, що той мусїв се відтак відлежати. Оноді нападали розбишаки на гостинця між Місцем Пястовим а Рогами на директора кредитового банку з Дуклї, п. Стоіньского. Зрабувавши єму валїзку з річами і значну готівку, рабівники швидко утекли. Однак п. С. вернув ся до Дуклї і повідомив про се жандармерию, котра в тїй хвили на роверах рушила в погоню за розбишаками. Незабаром удало ся одному з жандармів допасти злочинця і по короткій борбі відобрати єму валїзку. Хто знає, чи жандарм не мусїв би зробити ужитку з оружя, бо драбуга ставив ся до него завзято, так, що аж якісь над'їхавші селяни мусїли поспішити жандармови на поміч. Скованого як барана злочинця за руки і ноги привезено до Дуклї і всаджено до арешту судового, але по другім загинув всякий слїд. Слїдство викрило, що розбишаки рекрутують ся з поміж робітників при копальнях нафти в Рівнім, Бібрцї, Вегнї і т. п. В остатних часах принято в тих копальнях богато еміґрантів з Росії, що повтїкали перед рукою справедливости за ріжні злочини, а тепер зачинають они подібно як в Росиї управляти розбишацтво і в Галичинї.

— **Загадочна пригода ґр. Замойскої** почасти вже вияснила ся, але якраз аж тепер стала ще більше загадочною і мабуть позістане такою. В суботу наспіла до Кракова від ґр. Константинової Потоцкої телеґрама, що еї донька ґр. Мария Замойска, котрій — як ми то доносили — лучила ся якась загадочна пригода, втекла щасливо від розбишаків і вернула здорова до Варшави. В яркій суперечности з сею вістию стоїть слїдуюча телеґрама петербургскої аґентиї телеґрафічної з Варшави: Ґрафиня Замойска прибула вчера недужа до дому свого батька ґр. Потоцкого. Припускають, що ґрафиня підчас їзди на стациї Малкіня, почула ся недужою в наслїдок неврози і висїла з поїзду хотячи пішки дістати ся до посїлости свого свояка, віддаленої о 4 кільометри. Лїкарі заявляють, що ґрафиня не в силї зложити зізнань о тім, що з нею діяло ся. В виду того дивним видає ся, що муж пропавшої їздив вздовж шляху петербургскої зелїзницї і не міг о жінцї нїчого довідати ся мимо того, що місцевість до котрої ґр. Замойска мала пійти пішки, есть лиш о 4 милї віддалена від стациї зелїзницї. Ґр. Замойский визначив був значну суму за відшуканє жінки мертвої чи живої, а дотичні власти розвели були зі своєї сторони енерґічне слїдство. Пятьсот людий — як доносили оногдашні варшавскі ґазети — переводило ревізию вздовж шляху зелїзничого, розкопували землю та перешукували корчі, але не могли очевидно нїчого знайти. Варшавский Przegląd Poranny так доносить о сїм слїдстві: „Змобілїзована власть слїдча в цїлім комплетї і по переду з прокуратором палати судової, котрий в пятницю виїхав поспішним поїздом до Шепетова, не впала доси на нїякий слїд. До пошукуваня прилучив ся в пятницю також начальник земскої сторожі венґровского повіта, котрий взявши з собою пса ґрафинї обходив з ним поле і сїножати в переконаню, що пес нюхом доведе до якогось місця. Спосіб сей не довів однак до нїякого успіху. В виду припущеня, будьто би ґрафиню вивезено за границю, власти розіслали запитаня на всї граничні місця і одержали відповідь, що ґрафиня не переїзджала“. — А хто знає, чи може не було дійстно наміру виїхати за границю? Коли взяти на увагу, що у ваґонї, котрим їхав якийсь загадочний незнакомий, що найшов валїзку ґрафинї на помостї ваґона отворену і річи в неї поперевертані, а з дорогоцїнностий бракували лиш деякі дрібнички та що вікно ваґона було отворене, то мимоволї насуває ся здогад, що комусь розходило ся о то, щоби удати якийсь напад або злочин і тим відвернути увагу від виконаня дальшого пляну, може й втечі за границю.

— **Репертоар руского народного театру** у Львові під дирекциєю Йос. Стадника. (В сали „Яд Харузім“ при ул. Бернштайна. Початок о 7 годинї вечером).

Ві второк 22 с.м. послїдне представленє „Павло Полуботок“ історична траґедия в 5 діях Осипа Барвіньского. Виступ п. Ґембицкого. — В четвер 24 с. м. перше представленє в Стрию „Маруся Богуславка“ історична драма зі співами в 4 діях М. Старицкого.

— **Дрібні вісти.** Начальний директор галицких почт і телеґрафів Іван Сеферович вернув з Відня і обняв урядованє. — Руский театр переїздить зі Львова до Стрия і дасть там в четвер дня 24 с. м. перше представ-

скоро кілька зелених стебел з рілї і побігла на гору, аби укрити ся за корчем.

Она чарує, хоче урожай украсти з поля брата і перенести на своє — бо брат бив еї вчера! — воркоче Бойко, отямивши ся зі здивованя і гнївно затискає руки. І хоч то его сестра, нехай би з голоду померла, коли хоче украсти братови урожай. Отець в гробі обернув би ся...

Поволи посувала ся чумацка компанїя по дорозї, що спускала ся в долину, ідучи поміж скали і пропасти і там в горі губила ся між далекими верхами. Поважно ішли чумаки за скрипучими возами; они не спішили ся, немов би знали, що Бойко хоче їх дігнати. Задержали ся на полудне і повипрягали воли. Зараз по полудни, коли сонце найбільше пекло, надтягнув нагле на лїси дощ; они перечекали его. Бойко, що виїхав досьвіта, відпочивав лиш, доки не перестав дощ; заки зайшло сонце, він минув вже хребет Балкану.

Чумаки спускали ся на розкішні поля румелійскої рівнини.

— Ти добре їхав, коли нас ще дігнав — сказав старий Радньо до Бойка. — Я гадав, що ти лишиш ся, бо ви маєте ділити ся.

Чумаки звернули з дороги, уставили вози в колесо і випрягли потомлені воли. Бойко потер своє почервонїле лице, єму здавало ся, немов би серце вискакувало з его грудий. Чумаки забрали ся поспішно до прилагоджуваня вечері.

Ледве тут і там пробивали ся промінї сонця крізь хмари, аби відтак згубити ся за шпилями хмар на заходї. Сумерк залягав поволи поля, з котрих сходили послїдні женцї. Перші зьвізди виринули дрожачи на голубім небі, аби пробивати ся в ясних, по дощи ще сьвіжих полях, скрізь на цїлій безмежній рівнинї.

Із покошених лук, на котрих тут і там стоять копицї, піднимають ся неправильними рядами роги волів, а там з поміж возів здіймає ся дим в гору. Чумаки при роботї. Один приносить сухого ріща, другий поправляє огонь, Бойко і кількох молодших збирає до кошика слимаки. А на окопчені каменї над огнем уставляють два кітли, в котрих кипить вода; відтак всї лягають довкола огня.

— Ти не хотів заждати на поділ? — питає Бойка усьміхаючи ся Юрий Гладни.

— Нехай ділять ся, я їм не стану на перешкодї — відповідає Бойко, махнувши рукою, немов би не хотів про те нїчого чути.

— То не добре — каже старий Блягой. — Що до всїх разом належить, того не хоче й пес їсти. Нехай буде як хоче, а ви мусите всьо поділити, аби кождий знав, що его.

— Я не потребую нїчого. Коли їзджу з моїми волами, можу всюди розложити огонь. Не умру з голоду.

Бойко здвигає нетерпеливо плечима і обернув ся до кипячого кітла зі слимаками. Всї починають сьміяти ся.

— Так не іде. Тиж чоловік, завтра можеш оженити ся, будеш мати дїти, де притулиш ся? А остаточно прийде й старість.

— Ах — відповідає Бойко з неохотою — ще чого не стало, заводити господарство, закопати ся з жінкою і дїтьми в хатї; я удушивсь би, кілька днів і було би по менї.

— Але як же ти гадаєш жити?

— Так — відповідає Бойко живо, що аж всї слухають — де бачу ранок, там не хочу бачити ночи, де бачу вечер, не хочу бачити рана. Коли їду з моїми волами — сьвіт великий і всюди є дорога.

(Дальше буде).

лене. — В костелі сьв. Антония у Львові занедужав нагло підчас Служби Божої сьвященик о. Станислав Жуковский внаслідок того, що єму пук боляк на кишці. Службу Божу по довшій перерві докінчив другий сьвященик о. Кутовский, котрий вже перед тим відправив був Службу Божу і поснідав. Подія ся зробила на присутних прикре враженє; після постанов церкви в наглих случаях може другий сьвященик докінчити Службу Божу. Стан занедужавшого єсть грізний. — В Росиї занедужало на холеру від 16 липня до 16 жовтня 8299 людий а з тих померло 3995. В Києві ширить ся холера дальше. Ґубернії: полтавска, волиньска, могилівска і миньска загрожені також холерою.—Василя Кошман, дозорця арештів, побили оногди вечером, коли ішов до дому при ул. Млинарскій, три кримінальники: Дарш, Цімерман і якийсь третий з мести за то, що він не позволив Доршови доставляти горівки до арешту, котру матір єму приносила.

— **То раз злодюги!** На оногдашний ярмарок в Городку прибули три злодії, як показало ся, всі родом з Росиї, а то: Яков Льорек з Люблина, Іван Ціхонь з пйотрківскої ґубернії і Станислава Врублевска з Краківска. Та трійка обікрала селянина Михайла Демчишака в дуже хитрий спосіб. Льорек і Ціхонь бігли крізь ярмаркову площу в Городку і розпитували, чи не бачив хто двох жидів, котрі їх обікрали. В тій погони зближили ся також до Демчишака і почали єго ревідувати. При тій нагоді Льорек витягнув єму з кишені пулярес з 100-короновим банкнотом, а на єго місце вложив кусник паперу. Відтак злодюги побігли дальше, шукаючи тих жидів. Однак по хвили селянин хотів платити за корову і знайшов в кишени лише папір. Дав отже знати про крадіж жандармериї, котра знов повідомила телеґрафічно львівску поліцию, а сам з жандармом пустив ся фіякром за злодіями до Львова. І справді поліцийні аґенти, Фінкельштайн і Присташ придержали злодійску трійку на городецкій рогачці у Львові, де наспівший за ними в погони жандарм пізнав у них виновників крадежи.

— **Лічене божевільности при помочи операциї.** Англійский лікар, др. Голендер виголосив перед кількома днями виклад на тему, чи божевільність дасть ся вилічити при помочи операциї. Є він специялістом до умових недуг і каже, що при помочи операциї осягнув уже кілька успіхів. Єго виводи стремлять до того, щоб не лічити сотки недужих в однім заведеню, але кождого держати під окремою обсервациєю. Він провірив, що навіть в поважних випадках божевіля недуга часто не обіймає цілого мозку, тільки деяку частину. Він мав нагоду обсервувати 50 ріжних проявів недуги з осідком в ріжних звоях мозку; між иншими апатию і мелянхолію. Половину із пацієнтів оперував так успішно, що всі подужали. Особливо цікавий є випадок з 16-літним хлопцем, котрий від малку мав нахил до брехні і крадежи, був авантурником і нещастєм своєї родини. Чим був старшим, тим робив ся гіршим, аж дістав ся під опіку дра Голендера, котрий постановив перевести операцию. Постановив вирізати частину кости з середної частини черепа і довершив сю операцию щасливо. В часі операциї найшов на черепі сліди давнійших нарушень в сполученю з упливом крови. Після вирізаня кусника кости рану зашили і она загоїла ся, а нині хлопець є зовсім здоровий та умово нормальний.

Телеґрами.

Відень 21 жовтня. „Korr. Wilhelm" доносить: Підчас коли Цісар в ночи з суботи на неділю з причини сильнійшого кашлю одержував інґаляциї, показало ся то послідної ночи злишним. Монарх встав нині о звичайній годині. Перед полуднем стан був користний, теплота нормальна. Стан сил внаслідок ліпше перебутої ночи ліпший. Апетит відповідно добрий. Прояви катаральні нині значно менші.

Варшава 21 жовтня. Родина ґр. Замойскої відказувала з початку всяких пояснень що до загадочної справи, заявляючи, що ґрафиня вернула в такім ослабленю духа і тіла, що о яких небудь доходженях поки що не може бути бесіди. Лікарі ствердили 40 степенів горячки. Прокуратор і судия слідчий мусїли відступити від слідства (після „Днев. Варш." длятого, що мало показати ся, що недопущено ся в сім случаю ніякого злочину, лиш все було не конче добре удаване).

Сотрудникови „Gońc-a", котрий приносив інформацию, уділив пояснень повновластник ґр. Замойских, п. Костро, яко уповажнений до оголошеня комунікату. Після того на ґр. Замойску напали у ваґоні якісь люди, обезсилили єї, а коли она відзискала притомність, мала знайти ся в якімсь льоху; тоді стратила знов притомність а опамятала ся аж в поли під містом звідки вернула до міста. Опісля ґр. Константин Потоцкий подав до відомости часописий, що ґрафиня Адамова не стала ся жертвою рабунку і вхопленя, лиш сама змінила первістний плян подорожи. В Малкіні почула ся мабуть недужою, отже вийшла з поїзду і пішла після „Kur. Warsz." пішки до Розвадова, віддаленої о 4 версти маєтности свого свояка Кароля Збіґнєвского, після „Gońc-a" же до маєтности Посемпас під Чижовом, де перебула два дні. В виду тих суперечних інформаций виясненє цілої справи мусить бути застановлене аж до хвилі подужаня ґафині.

Будапешт 21 жовтня. Посол Гейталер в листі до презеса партиї независимости, Кошута, зголосив своє виступленє з партиї зі взгляду на предложеня угодові; в листі тім критикує він остро ті предложеня.

Париж 21 жовтня. Часописи пишуть, що в виду нападу Марокканців на дві компаниї французскі коло Казаблянки, Французи будуть змушені виступити з дефензиви і розпочати на ново борбу з войсками Мулея Гафіда.

Ташкенд 21 жовтня. В Самарканді дало ся вчера почути сильне довготреваюче трясенє землі, котре наробило також шкоди.

Нарбон 21 жовтня. На зборах, скликаних социялістичною партиєю, Жоре виголосив бесіду против теориї Герве'го і заявив, що дезерция була би трусливостию.

Париж 21 жовтня. Ґен. Дрід доносить, що дві компаниї вибрали ся вчера на рекоґносковане і прийшло при тім до борби з Марокканцями. По французскій стороні зґинуло 2 вояків а 6 єсть зранених.

Брукселя 21 жовтня. Вибори до рад громадских відбули ся в повнім спокою. В многих місцевостях промислових картель ліберально-социялістичний побідив католиків. В Брукселі стан сил партий не змінив ся.

НАДІСЛАНЕ.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. годин вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).